

Invitation to the dance

door Cees Voort

9 april 2017

U moet me het Engels maar niet kwalijk nemen. Het hoort een beetje bij mij. Ik kom er zo op terug. Even dacht ik dat ik de dans wel zou ontspringen. Maar nee.

In de wederom geheel vernieuwde choreografie in het tweede bedrijf van *The Sorcerer* werd er deze zondagmiddag weer lustig op los gedanst. Het was bijna de poppen aan het dansen. Maar... wij dansten – en ik danste mee. Zo goed en zo kwaad. Wie had dat ooit kunnen bevroeden.

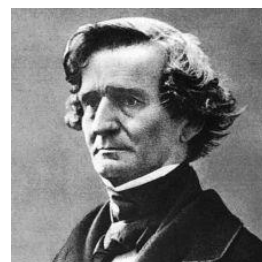
Het doet me een beetje denken aan de dansles van vroeger, ook in Zaandam, niet zo heel ver van het leuke clubgebouw van onze zustervereniging Czaar Peter, hooguit tien minuten lopen. Bij de dansschool van Diederich Hoorn, op de hoek van de Gedempte Gracht en de Westzijde, boven de toen splinternieuwe supermarkt van De Gruyter. Andere tijden. De welluidende slogan van de dansschool Hoorn was *Bij ons voor stijl*. Maar wij, kwajongens, spraken dat expres op z'n Zaans uit: *bai ons voor stail*. Diederich kon dat niet zo waarderen.

Veel is me niet bijgebleven van al die foxtrotten, Engelse walsen en tango's van weleer. Toen, meer dan vijftig jaar geleden, was ik een jonge houten klaas. En nu een ouwe houten klaas. Of Cees. Voor de rest is er niet zo veel veranderd.... Maar één ding heeft Diederich mij wèl geleerd: hoe je een dame een arm aanbiedt. En als ik dan, een paar jaar later, Oma naar huis wandelde op vrijdagavond, want dan kwam ze altijd televisie kijken, dan bood ik haar een arm aan en dan zei ze Cees wat doe je dat toch keurig.

Terug naar Invitation to the dance.

Carl Maria von Weber schreef *Aufforderung zum Tanz* in 1819, een mooi pianowerk in rondo-vorm en droeg het op aan zijn jonge vrouw Caroline. Het is een heel mooi stukje muziek, maar het zou waarschijnlijk niet zo bekend zijn geworden, ware het niet dat in 1841 de compositie werd gebruikt door Hector Berlioz in een

productie van *Der Freischütz*, een opera van de toen reeds lang overleden Weber. Berlioz orkestreerde het op magistrale wijze en die versie werd wereldberoemd, in het Engels als *Invitation to the dance*. Onder die naam leerde ik het ooit kennen. En vanmiddag werd *The Sorcerer* van Gilbert en Sullivan, met de unieke nieuwe choreografie, *mijn invitation to the dance*. Dat ging allemaal door mijn hoofd dus u moet me maar niet kwalijk nemen als ik af en toe een beetje afwezig leek.

We dansen verder, deze dinsdag weer, en dan nog drie repetities, de *generale* meegerekend, en dan komt het goed, zeker en vast, zoals onze Vlaamse burens zeggen.

Zestien maten Mozart

Ik moet het er toch nog even over hebben, al is het een paar maanden geleden.

Van alle componisten heeft Thalia het meest uitgevoerd van Gilbert & Sullivan. Zevenentwintig keer Offenbach en achtentwintig keer Gilbert & Sullivan, in de traceerbare geschiedenis van Thalia, als ik

goed heb geteld. Dus G&S winnen nipt. Maar ook nog twee keer *The Zoo* van Arthur Sullivan in z'n eentje, en *hij* was de componist, niet Gilbert. Dus Sullivan, de componist, wint van Offenbach. Ook anderen komen ruimschoots aan bod: Franz L har dertien keer, Paul Abraham zeven, Emmerich Kalman vier maal. Tegen dat geweld kan de arme W.A. Mozart, misschien wel de beroemdste componist aller tijden, niet op. Maar ja, hij schreef nu eenmaal opera's – had-ie maar operettes moeten schrijven. Zelfs Verdi kwam een keer langs, weet u nog, een paar jaar geleden bij Sail. Libiamo!

Men had ons gevraagd mee te werken aan een productie van Don Giovanni, de tweede van de drie grote Italiaanse opera's van Mozart. *Men*, dat was het Nederlands Blazers Ensemble en tja, als *men* vraagt, dan komen wij, nietwaar.....

Wij werden ergens in het midden van de voorstelling toegevoegd en moesten dan als jonge honden komen rennen van achter uit de zaal en dan als muitend landvolk of zoiets op de bühne achter de musici gaan staan. Tja, dat viel niet mee voor iedereen want de weg naar de bühne was vol obstakels en treden en afstapjes en het was behoorlijk donker.... En de meesten van ons *zijn* geen jonge honden meer...ik blleseerde mijn rechterknie en moest de tweede avond helaas verstek laten gaan. Maar op mijn cv staat nu dat ik in het Muziekgebouw aan het IJ met Thalia en het NBE Mozart heb gezongen. En ik jok niet, het is waar.

*Laten wij proosten op heel veel geluk.....*Dat was onze gezongen tekst. Zestien maten in totaal. Daar zaten ook nog twee hele maten rust in. Maar goed, telt ook mee, of niet soms.

Laat niemand ooit roepen dat Thalia geen Mozart zingt. Wij kunnen het tegendeel bewijzen.

Thalia zingt wel degelijk Mozart. Met mate(n). Zestien in totaal.

DON GIOVANNI 13b. finale 1

The image shows a musical score for the finale of Don Giovanni, Act 2, measures 13b. The score is for Soprano, Alto, Tenor, and Bass. It is marked 'Maestoso' and '28'. The lyrics are 'La-ta-ri-uz pre-co-ri-uz'. The score is in 2/4 time and features a melody with a strong rhythmic pattern.